

Zingen:

- Psalm 22: 1
- Psalm 25: 4
- Psalm 77: 7

Lezen:

- Spreuken 27: 1-8
 - Hebreëen 11: 8-16
-

Inleiding naar aanleiding van Spreuken 27: 1-8

Misschien heb je het zelf wel eens gedaan: een vogel uit zijn nest opjagen en daarna dat nest stukmaken. Zo'n vogel vliegt dan rusteloos en verloren rond dat kapotte nest. Ten slotte vertrekt het dier om ergens anders een plaats te zoeken. Dat beeld past Salomo toe op een man die zijn huis heeft moeten verlaten en nu eenzaam ergens ronddooft zonder een vaste, veilige plek. Waarom hij zijn huis heeft verlaten, staat er niet bij. Misschien heeft hij ruzie gehad thuis. Denk maar aan Jakob, die na zijn bedrog voor zijn broer Ezau moest vluchten. Misschien dreigt er levensgevaar zoals bij David, die vluchtte voor Saul. Wellicht wil hij onder het ouderlijk gezag vandaan en zelf zijn leven bepalen. Zo was het ook bij die jongen uit de gelijkenis van de verloren zoon.

Hoe het ook zij, het werkwoord 'omdolen' geeft aan dat de man een zwerversbestaan leidt. Dat hij geen thuis meer heeft en nu her en der rondwaalt.

We kennen ze vandaag ook. Zwervers in grote steden. Mensen die geen dak boven hun hoofd hebben en in een park of portiek slapen en overdag proberen de kost op te scharrelen. Je kunt denken aan asielzoekers.

Mensen die vaak vanwege levensgevaar uit hun land zijn weggevlucht en zorg en veiligheid in een ander land proberen te vinden. In ons land tref je ze ook aan. Meestal zijn ze ondergebracht in een asielzoekerscentrum.

Wat zijn er veel ontheemden en vluchtelingen in de wereld, weggetrokken uit hun woonomgeving vanwege oorlog of droogte. Mensen zonder huis en haard. Je mag het gerust als een grote zegen van de Heere zien als je een plekje hebt in een gezin, waar je je thuis voelt en warmte, liefde en bescherming krijgt.

Eigenlijk zijn we van huis uit allemaal van die zwervers. We zijn immers uit het paradijs bij God, onze Schepper en Eigenaar, vandaan gelopen. We wilden niet onder Zijn beschermend en liefdevol gezag staan. We wilden op eigen benen gaan en zelf de dienst uitmaken. We zeiden God, onze Vader, vaarwel en klaptten de deur van het Vaderhuis achter ons dicht. Dat is onze zonde! En sinds die tijd zijn we verloren zonen en dochters. We dwalen in het donker, zonder Gods bescherming en zonder echte veiligheid. Zonder een hart, dat in liefde voor ons klopt; zonder hand, die ons veilig leidt; zonder uitzicht op de toekomst. Zonder God, dat is zonder hoop in de wereld. We leven zonder kennis van God. Dat is een doodlopende weg, een weg die eindigt in het eeuwig verderf. Vandaar zoveel lege, eenzame, verharde en kille levens. Wat een wonder als je het erge daarvan leert inzien. Als je met je zwerversbestaan vastloopt, net zoals die jongen uit de gelijkenis van de verloren zoon, die het niet meer in het vreemde land kon uithouden. Hij dacht eraan hoe goed hij het bij zijn vader had. Hij kwam tot inkeer. En toen keerde hij zich van dat leven zonder zijn vader af en ging terug.

Denk jij er wel eens aan, dat God zwervers zoekt? Want dat is zeker: God wil ons geen zwerver laten blijven. Na de zondeval in het paradijs ging Hij meteen Adam en Eva achterna

en Hij riep hen terug. 'Adam, waar ben jij?'. Dat zegt God ook tegen jou. De Heere staat dag en nacht uit te kijken of er zo'n zwerver bij Hem terugkomt met de belijdenis: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U; ik ben niet meer waard uw kind genaamd te worden...'. Wie zo bij de Heere Jezus komt, in wie God Zich als Vader laat vinden en kennen, die ontvangt vergeving, die sluit Hij in Zijn armen en drukt Hij aan Zijn hart. En dan is het goed. Geen zwerver meer, omdat de Heere Jezus als een zwerver over de aarde is gegaan. God heeft daarvoor zelfs zijn eigen Zoon naar de aarde gestuurd.

Dat staat in de Belijdenis des Geloofs als volgt:

Wij geloven dat onze goede God, door Zijn wonderlijke wijsheid en goedheid, ziende dat zich de mens alzo in den lichamelijken en geestelijken dood geworpen, en geheel ellendig gemaakt had, Zichzelven begeven heeft om hem te zoeken, toen hij al bevende voor hem vlood, en heeft hem getroost, belovende hem Zijn Zoon te geven, Die worden zou uit een vrouw, om den kop der slang te vermorzelen, en hem gelukzalig te maken.

Dat de Heere Jezus als een 'zwerver' de van God vervreemde wereld is binnen gekomen en doorgegaan blijkt uit het feit dat er met zijn geboorte nergens plaats meer was dan alleen een kribbe en de plaats waar Hij kwam was Golgotha aan het kruis. De vogels hadden nog nesten, maar Hij had geen plaats, waar Hij Zijn hoofd kon neerleggen. Hij is zelfs vanwege de last van onze zonden aan het kruis gespijkerd en is door Zijn Vader totaal verlaten, opdat zwervers medeburgers der heiligen en huisgenoten van God zouden worden.

Dan word je een pelgrim. Dat is wat anders dan een zwerver. Een pelgrim is op reis. Hij heeft een doel. Een kind van God mag zeker genieten van Gods goede gaven hier op aarde. Hij of zij heeft een taak. En toch... toch ben je hier in een zondige wereld nooit echt helemaal thuis. Je bent op weg naar een beter, dat is naar het hemelse vaderland. Je ziet op bepaalde momenten uit naar het Vaderhuis met zijn vele woningen. De gelovigen in Hebrreeën 11 wisten zich daarom gast en vreemdeling op de aarde. De omdolende vogel wil het ons leren: door genade een gastarbeider te zijn en tegelijk een pelgrim op weg naar de stad die God je heeft bereid. Wat een uitzicht, wat een veiligheid onder de hoede van de Wachter van Israël.

Zingen:

- Psalm 2: 7